

[Per Federspiel.]

for hjælpen, men jeg tror, her er et tilfælde, hvor man så afgjort burde stille betingelser; om man så vil kalde dem politiske eller praktiske, det skal jeg lade være usagt.

Jeg vil derefter gerne vende mig til de europæiske spørgsmål. Tyngden i ministerens redegørelse lå ganske naturligt på den europæiske udvikling, som jo er ved at bevæge sig, og meget stærkt, i to retninger. På den ene side en forstærket integration koncentreret omkring udvidelsen af det europæiske fællesskab som kernen og på den anden side en voksende interesse for de konkrete bestræbelser for en forbedring af forholdet mellem Østeuropa og Vesteuropa. Nu er det jo ikke meningen, at vi her skal debattere den europæiske politik under synsvinklen markedspolitik. Det skal jeg lade ligge, men jeg vil dog gerne sige én ting — Nordek er jo alene et økonomisk fænomen. Man har kunnet konstatere med en vis tilfredshed, at Nordek — der jo nu tegner til at få sin endelige form, og som i selve sin oprindelse var tænkt som et europæisk initiativ — i modsætning til, hvad mange havde forventet, er blevet kommenteret i den udenlandske presse på en måde, der viser, at man har fået fuld forståelse for, at der ikke er nogen konflikt mellem Nordek og planerne om en udvidelse af De europæiske Fællesskaber. Der er her sket en vending i bedømmelsen, og jeg vil gerne lykønske ikke blot udenrigsministeren, men også handelsministeren og statsministeren med den indsats, der er gjort for at skabe klarhed omkring dette forhold. Jeg går ud fra, at denne klarhed fortsat vil bestå. Men jeg tror også, der er grund til at rette en tak til den tyske forbundskansler, Willy Brandt, der med sit intime kendskab til nordiske forhold har været i stand til ikke blot at forstå, men også over for sine kolleger på Europakontinentet at forklare, hvad det egentlig er, det drejer sig om, og hvordan det rette forhold er.

Herhjemme herskede der efter Haagmødet i begyndelsen af december måned stadig en stærkt udbredt skepsis over for udvidelsen af fællesmarkedet. Var det nu noget, man mente alvorligt? Der var en stærk tilbøjelighed til at undervurdere de beslutninger, der blev truffet, de erklæringer, der blev afgivet. Man tvivlede på, at dette vir-

kelig var det historiske vendepunkt i integrationens udvikling. Man mente, at der ikke var sikre garantier for, at den franske modstand mod en udvidelse af fællesmarkedet virkelig var tøet varigt op, men de sidste måneders udvikling har i hvert fald fjernet denne tvivl, og i det interview, som jeg netop citerede, med præsident Pompidou for nogle dage siden siger han meget klart som svar på, hvordan han mener det vil gå med Englands optagelse, at det mener han afgjort vil ske:

„Jeg tror, at Storbritannien og Europa begge vil vinde ved det.“

Det, der har interesse i denne forbindelse og i forbindelse med denne debat, er udvidelsen af det politiske samarbejde, og dér er jeg ganske enig i de bemærkninger, som hr. Per Hækkerup fremsatte om mulighederne for at formulere en politik, som vil gøre det muligt for Sverige at deltage i Det europæiske Fællesskab. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg her sagde under markedsdebatten for 14 dage siden, men henviser til, at der netop i Haagcommuniquet findes en formulering, en definition, af den politik, der skulle følge af Romtraktatens noget vage fortale, og som ikke indeholder nogen som helst elementer, der skulle vanskeliggøre det for den svenske regering og den svenske rigsdag at tiltræde Romtraktaten. Det gælder navnlig den senere beslutning om det politiske samarbejde. Dette er noget helt andet end den oprindelige Fouchetplan fra 1960'erne. Dengang drejede det sig om en taktisk manøvre fra fransk side med det formål at lægge initiativet i hele fællesskabet over i et politisk organ, der direkte kontrolleredes af ministrene, og derved svække Kommissionen og de øvrige eksekutive organer i fællesmarkedet på en sådan måde, at hele den velfalancerede kontrol med traktatens overholdelse blev undermineret.

Det, man nu taler om, er noget langt mere realistisk, og det er lidt det samme, som udenrigsministeren nævnte om de nordiske udenrigsministermøder, en løbende konsultation om de emner, der foreligger, og som er af væsentlig betydning.

Vi har her i Danmark både under denne regering og under tidligere regeringer stillet os på det standpunkt, at vi fra dansk side fra første færd, da vi ansøgte om medlemskab, har været indstillet på at medvirke